היה נוטל. בירושלמי כתיב ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאות וכי על ידו הוא מניף ולא על ידה הוא מניף אלא מכאן שהוא נוטלה מתוך כלי חול ונותנה בכלי שרת היינו משמע דלא כפירוש רש"י דפירש דבעל היה נוטל ומגיעו למימר דקידוש המנחה כשירה [ח] בהן מיהו מצוה בכהן ליטול המנחה מידה ומאחר שהיה נוטלה היה נותנה כמו כן לתוך כלי שרת:

וכהן מניח את ידו תחתיה. האי דאיצטריך תו למיתני וכהן מניח את ידו תחתיה ולא קתני בשתה [ט] ומכניס את ידו לאשמועינן דתנופה בכהן ירושלמי וכהן מניח את ידו תחתיה ואין הדבר כיעור מניח מפה ואינו חוזר מביא כהן זקן ואפילו תימא כהן ילד שאין יגר הרע מצויה לשעה תני ר' חייא סוטה גידמת שני כהנים מניפין על ידיה אבל בגמרא דידן אמרינן בסוף פרק ארוסה (לקמן דף מז.) דגידמת לא היתה שותה וי"ל דפליגי אי בעינן קרא דכתיב:

הניף והגיש. בירושלמי ליף הא [י] דאמר בפרק כל המנחות (דף ס:) והבאת לרבות מנחת העומר להגשה והקריבה לרבות מנחת סוטה להגשה וכתיב בתריה והריס והיכן הוא תנופה כבר קדמה ומהתם ליף נמי דשייריה נאכלין דכתיב בתריה והנותרת מן המנחה לאהרן וגו': [כ] **ואחר** ישקה מבעי ליה לשרישומו ניכר. פירוש ואע"פ שהקריב מנחתה כבר והוא הדין אי אלא כדין עבוד כהנים דלא מחקו למגילה כלל עד לאחר הקרבה דמוחק לה בתר הכי ונראה דלאו דוקא נקט דקרא אתי לרישומו ניכר דכיון דכתיב ומחה ממילא שמעינן אי רישומו ניכר דלאו מחוי הוא דהא מעטיניהו התם דאין מטילין קנקנתום לתוך הדיו משום דרישומו ניכר והוי כתב שאינו יכול למחוק אלא עיקר קרא לאם הקריב מנחתה ואחר כך השקה כשירה כדדרים רבי שמעון והשקה קמא והכי אמרינן בירושלמי דלרבנן הקריב מנחתה ואח"כ השקה כשירה והתם דרש מליבייהו דרבנן ואחר ישקה על כרחה אלא בטובתה מודה ר"ש לחכמים שאם השקה ואחר כך הקריב מנחתה שהיא כשירה ומודים חכמים לר' שמעון שאם הקריב את מנחתה ואח"כ השקה שהיא כשירה מה ביניהון מלוה רבנן אמרי מנחת קנאות היא שהיא בודקתה ור"ש אומר המים הן בודקין אותה מאי טעמא דרבנן מנחת זכרון מזכרת עון מאי טעמא דרבי שמעון ובאו בה רבנן אמרי כותב ומוחק ומשקה ומקריב ר"ש אומר כותב ומקריב ומוחק ומשקה כולי עלמא מודו שמחיקה סמוך להשקאה ותו גרסינן התם קרבה מנחתה ואמרה איני שותה מערערין אותה ומשקה אותה בעל כרחה כדרי שמעון ברש כרבנן כבר שתת השתא אית לך לאימרא אף על גב דלרבנן דרשינן והשקה בתרא לאונס קא סברי דאונס במחיקת מגילה תליא מילתא וקרא יתירא קא דרשי לאונס: ורבי

ה"ג

דמיירי דנמחקה שלא כדין דסבור דמחקוה קודם הקטרה ולעולם ההשקאה הוי אחר הקטרה: **גמ'** אמר ר' אלעזר לר' יאשיה דדריה אמורא היה ובדורו של ר' אלעזר ועוד היה בימי ר' אלעזר בן פדת ר' יאשיה תנא בר פלוגתא דר' יונתן בכולי תלמודא והיינו דקאמר לר' יאשיה דדריה דלא תימא לר' יאשיה הזקן דלאו אורח ארעא למימרא ליה הכי שגדול וזקן ממנו היה. ל"ה: לא תיתיב אכרעיך. פי' אל תשב

[ח] [ע' תוספות סנהדרין פב: ד"ה המולח וכו' ותוספות מנחות יח. ד"ה לא וכו' מוכח דגרסתם היה קמץ ומלח והקטיר], [ג] [לעיל יד:], [ג] [לקמן כ:], [ד] [קדושין לו: וש"כ], [ה] [עיין מה שפירשו על זה תוס' מזר כד: בד"ה אמר שמואל וכו'], [ו] קדושין לו: מכות יח: מנחות סא. סוכה מז:, [ז] [לעיל יד:], [ח] ס"א בזר, [ט] ומינה. גירסת רש"א, [י] הא דאמרינן בכל המנחות שטעונות תנופה שתנופה קודמת להגשה והבאת לרבות כו'. רש"ל, [כ] שיך לע"ב,

הגהות הב"ח

(א) במשנה מניח את ידו מתחתיה ומניף הניף: (ב) רש"י ד"ה והגיש וכו' כדתני: (ג) ד"ה לר' יאשיה וכו' כן פירש הרה ועוד: (ד) ד"ה הכי קאמר וכו' מי קודם זה או זה אי השקאה:

מוסף רש"י

לר' יאשיה דדריה. שהיה בדורו, אמורא כמותו, ויש להניף מכאן שעדיין בימי ר"א היה רבי יאשיה בר פלוגתיה דר' יונתן קיים, לכך איצטריך למיתני לרבי יאשיה דדריה, לאפוקי ר' יאשיה קשישא (קדושין לו:). **בבעלים** מגלן. שתהא הסוטה עומדת מניפתה, דלמא לכהן קאמר דמקמא דכתיב ולקח הכהן מיד האשה וגו' (שם). ידיו תביאנה. בבעלים כתיב ובתנופה משתעי (שם) בבעלים דשלמים כתיב גבי תנופה, דכתיב בסיפיה להניף אותו תנופה וגו' (שוכה מז:). מה להלן בעלים. דהטוא בבעלים משתעי, דכתיב ידיו את קרבנו לה' מזבח שלמיו וסמיך ליה ידיו תביאינה (מכות יח:).

תוספות שאנץ

ור' יהודה סבר תורת לרבויי תרתי פ"ה דאחר שריבה הכתוב ומיעט ולא פירש מה ריבה ומה מיעט ומסתברא טפי דריבויא אשני אנשים קאי ואפ' בבועל אחד ולא בשני בועלין ובעל אחד דכיון דקינא לה כבר ונמצאה נקייה נראה הדבר שאדם קנטרן הוא ומתכוין להקניטה הילכך לא שנא מחשד ראשון ולא שנא מאחר.[ו] הבעל דהא אמרינן דאין מצות כהונה במנחות אלא מקמיצה ואילך והגשה נמי תחלת קמיצה היא ואין זר קרב לגבי מזבח אבל קידוש כלי ויציקה ובלילה כשר בזר. ונותנה על ידה ומניף וכהן מניח ידו תחתיה ובגמ' ליף דתנופה צריכה יד בעלים ויד כהן ובעלים דמנחת סוטה היא האשה

[ו] ל"ל הדרן עלך היה מביא: פרק היה נוטל פי' הבעל. [ב] שיך למשנה דלקמן דף כ' ע"ב. [ג] נראה דל"ל וא"כ היכי קאמר נמחקה המגילה ואח"כ אמרה עמאה אי דהמיס נשפכין ומנחתה וכו' דמשמע דקודם הקטרה היו משקין אותה ועוד דהא מאחרין וכו'.

דכתיב זאת בשני אנשים ושני בועלין דכולי עלמא לא פליגי דהאשה שותה ושונה דכתיב תורת כי פליגי באיש אחד ושני בועלין בשני אנשים ובועל אחד ת"ק סבר תורת [א]לרבויי כולהי זאת למעוטי איש אחד ובועל אחד ורבנן בתראי סברי זאת למעוטי כולהי תורת לרבויי שני אנשים ושני בועלין ור' יהודה זאת למעוטי תרתי תורת לרבות תרתי זאת למעוטי תרתי איש אחד ובועל אחד איש אחד ושני בועלין תורת לרבויי תרתי שני אנשים ובועל אחד שני אנשים ושני בועלין:

הדרן עלך היה מביא

היה [ב]נוטל את מנחתה מתוך כפיפה מצרית ונותנה לתוך כלי שרת [ג]ונותנה על ידה וכהן מניח [ד] ידו מתחתיה ומניפה הניף והגיש קמץ [ה] והקטיר והשאר נאכל לכהנים [ו]היה [ז] משקה ואחר כך מקריב את מנחתה רבי שמעון אומר [ח] מקריב את מנחתה ואח"כ היה משקה שנאמר [ט] ואחר ישקה את האשה את המים אם השקה ואחר כך הקריב את מנחתה [י]כשרה: **גמ'** [יא] אמר ליה רבי אלעזר לרבי יאשיה דדריה לא [יב] תיתב אכרעך עד דמפרשת לה להא מילתא מנין למנחת סוטה שטעונה תנופה מנא לן והניף כתיב בה בבעלים מנלן [יג] אתיא יד יד משלמים כתיב הכא [1] ולקח הכהן מיד האשה וכתיב התם [3] ידיו תביאנה מה כאן כהן אף להלן כהן ומה להלן בעלים אף כאן בעלים הא כיצד מניח ידו תחת ידי הבעלים ומניף: הניף והגיש קמץ וכו' היה משקה ואחר כך מקריב את מנחתה: הא אקרבה הכי קאמר סדר מנחות כיצד הניף והגיש קמץ והקטיר והשאר נאכל לכהנים ובהשקאה גופה פליגי רבי שמעון ורבנן דרבנן סברי משקה ואח"כ מקריב את מנחתה ורבי שמעון סבר מקריב את מנחתה ואחר כך משקה שנאמר [1] ואחר ישקה: ואם השקה ואחר כך הקריב את מנחתה כשרה: ת"ר

תורה אור השלם

1. וְקָמַץ הַכֹּהֵן מִן הַמִּנְחָה אֶת אַזְכָּרָתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה וְאַחַר יַשְׁקֶה אֶת הָאִשָּׁה אֶת הַמָּיִם: במדבר ה כו
2. וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת הַקְּנָאֹת וְהֵנִיף אֶת הַמִּנְחָה לִפְנֵי יְיָ וְהִקְרִיב אֹתָהּ אֶל הַמִּזְבֵּחַ:
במדבר ה כה
3. יָדָיו תְּבִיאֶינָה אֶת אִשֵּׁי יְיָ אֶת הַחֵלֶב עַל הַחָזֶה יְבִיאֻנוּ אֶת הֶחָזֶה לְהָנִיף אֹתוֹ תְּנוּפָה לִפְנֵי יְיָ: ויקרא ז ל

תוס' שאנץ (המשך)

ובעלים לא הויא חציצה דגזירת הכתוב היא דבעי שניהם אבל התם גבי שני שותפין אם אחד מהם היה מניח ידו תחת יד חבירו הויא חציצה לפי שאינו גזירת הכתוב שיהו שניהן שותפין ועוד י"ל דהכא ה"פ דלא מיירי שהכהן מניח ידו תחת ידה ממש דהוי חציצה אלא ר"ל שכהן תופס אויר הכלי למטה והבעלים אוחזים למעלה וליכא חציצה כלל וה"נ מניח גבי ביכורים שהכהן היה אוחז בשפתיו כלומר בשפת הכלי והבעלים למטה וכמו כן גבי מנחת סוטה וכמו איפכא שיד בעלים יהיה למעלה ויד כהן למטה וכמו כן פי' פ"ק דקידושין גבי הסמיכות והתנופות: הניף והגיש קמץ והקטיר אבל מלח לא קתני דהא פשיטא דכתיב על כל קרבנך תקריב מלח. וכן במנחות לא קתני מלח אבל לעני' ר"פ היה מביא קתני לה לפי ששונה שם סדר מנחות באריכות. והניף וקמץ קתני הכא לפי שיש מנחות שאינן טעונות תנופה כדאמרי' בפ' כל המנחות באות מצה. וכן יש הרבה מנחות שאינן טעונות קמיצה כגון מנחת כהן ומנחת נסכים:

3) ומנחתה מתפזרת אבית הדשן. וק' דעל כרח' סבירא ליה להאי תנא דמקריב מנחתה ואחר כך משקה דאז קידשה בכלי שרת דאי סבירא ליה דמשקה ואח"כ מקריב מנחתה א"כ לא קדשה עדיין בכלי שרת וא"כ תיפוק לחולין[ג]) וא"כ למה הכי ומ"ק המגלה ואחר כך אמרה טמאה אני נשפכין ומנחתה מתפזרת אבית הדשן דמשמע קרא הקטרה היו משקין אותה דהא מאחרין המחיקה בשביל שמא תודה ולא מחקי לה עד לצורך. וי"ל

נב א מיי' פ"א מהל' סוטה הל"ב [יג]:
א ב מיי' פ"ג מהל' סוטה הלכה יג סמג עשין מ:
ב ג ד מיי' שם הל"ו:
ג ה (מיי' פ"ד מהל' סוטה הלכה יז):

ורבי יהודה אומר כלבום של ברזל מטילין לה לתוך פיה. בפרק ד׳ מיתות (סנהדרין דף נב.) פליגי ר״י ורבנן במלות הנשרפין דתנן נותנין סודר קשה לתוך הרכה וכורך על לוארו זה מושך מילך וזה מושך מילך עד שפותח את פיו וזורק את הפתילה לתוך פיו ר״י אומר אם מת בידם לא היו מקיימין בו מצות שריפה אלא פותח פיו בלבת וכו׳ ותימה לר״י מאי שנא הכא דלרבי יהודה בכלבום והתם בלבת ופי׳ ר״י דהכא נמי היו פותחין פיה בלבת אלא לאחר שפותחין פיה בלבת היו מטילין לתוכה כלבום שלא תוכל לחזור ולקפוץ פיה ורבנן מודו נמי [הכא] דאין פותחין פיה על ידי סודרין דהתם טעם דרבנן משום דשריפה חמורה מחנק והיו מקרבין מיתתו ע״י חנק וגמר מיתתו בשריפה משום ואהבת לרעך כמוך אבל הכא אין לקרב מיתתה: (ט) **בפי׳ ר״ח** פי׳ לפי גי׳ הספרים וכן פירש והשקה בתרא מערערין (י) והשקה קמייתא לגופו מה ת״ל לא שבברייתא נשנית בתרא וקמא אלא פירוש של בעל הגמרא הוא שהשקה בתרא בא ללמד שמערערין והשקה קמא לגופיה ורבי עקיבא סבר ליה כרבנן שמשקה ואח״כ מקריב מנחתה ומקשה היכי אמר רבי עקיבא מערערין והא בדוקה ועומדת סבירא ליה ותו מקשה ר׳ עקיבא בהא מתניתין דפליג עליה רבי שמעון תני מחיקה מעכבת אלמא סבירא ליה שמחיקה והשקאה קודם הקרבת המנחה כרבנן וכל זמן שלא נמחקה המגילה מצי הדרא והכא דפליג בהדי דרבי יהודה תני קומץ מעכבה דאלמא הקרבה קודם השקאה כר׳ שמעון ושניהן תרי תנאי ואליבא דרבי עקיבא ירושלמי ולית ליה לרבי עקיבא מערערין אית ליה בשתחילה לשתות ולריך לפרש דאם נמחקה מגילה קודם שקרב הקומץ דשלא כדין עבוד כהנים כיון שהתחילה לשתות מערערין אותה:

ת״ר והשקה מה ת״ל והלא כבר נאמר והשקה שאם נמחקה מגילה ואומרת איני שותה [א]מערערין אותה ומשקין אותה בעל כרחה דברי רבי עקיבא ר״ש אומר ואחר ישקה מה ת״ל והלא כבר נאמר והשקה אלא לאחר כל מעשים כולן האמורין למעלה מגיד ג׳ דברים מעכבין בה עד שלא קרב הקומץ ועד שלא נמחקה מגילה ועד שלא תקבל עליה שבועה עד שלא קרב הקומץ ר״ש לטעמיה דאמר מקריב את מנחתה ואח״כ משקה עד שלא נמחקה מגילה אלא מאי משקה לה אמר רב אשי [ב]לא נצרכה לשרישומו ניכר עד שלא תקבל עליה שבועה מישתא הוא דלא שתיא הא מיכתב כתבי לה והאמר רבא [ג]מגילת סוטה שכתבה קודם שתקבל עליה שבועה לא עשה ולא כלום [ד]כדי נסבה במאי קמיפלגי תלתא קראי כתיבי והשקה קמא ואחר ישקה והשקה בתרא רבנן סברי והשקה קמא לגופו שמשקה ואח״כ מקריב את מנחתה ואחר ישקה מיבעי ליה לשרישומו ניכר והשקה בתרא שאם [ה]נמחקה מגילה ואומרת איני שותה מערערין אותה ומשקה אותה בעל כרחה ור״ש סבר ואחר ישקה לגופו שמקריב את מנחתה ואח״כ מקריב את מנחתה ואחר ישקה מיבעי ליה לשרישומו ניכר והשקה בתרא שאם [ו]נמחקה מגילה ואומרת איני שותה מערערין אותה ומשקה אותה בעל כרחה ורבנן בדיעבד לא פתח קרא וסבר ר״ע משקין אותה בעל כרחה והתניא [ז]רבי יהודה אומר כלבום של ברזל מטילין לתוך פיה שאם נמחקה מגילה ואמרה איני שותה מערערין אותה ומשקין אותה בע״כ אמר רבי עקיבא כלום אנו צריכין אלא לבודקה והלא בדוקה ועומדת אלא עד שלא קרב הקומץ יכולה לחזור בה [ח]משקרב הקומץ אינה יכולה לחזור בה וליטעמיך תיקשי לך היא גופה משקרב הקומץ אינה יכולה לחזור בה והלא בדוקה ועומדת לא קשיא הא דקהדרא בה מחמת רתיתא והא דקהדרא בה מחמת בריותא והכי קאמר כל מחמת בריותא כלל כלל לא שתיא מחמת רתיתא עד שלא קרב הקומץ דאכתי לא אמחוק מגילה אי נמי אמחוק מגילה דשלא כדין עביד כהנים דמחקי מצי הדרא בה משקרב הקומץ דבדין עביד כהנים דמחקי לא מצי הדרא בה

קשיא

ה״ג **ת״ר והשקה מה ת״ל והלא כבר נאמר והשקה שאם נמחקה כו׳.** ולא גרסינן בתרא בדישא וקמא בסיפא [ט] [שאין זה לשון ברייתא] ופי׳ משונה הוא וטעה בוהלא כבר נאמר דמשמע שזה נאמר מתחילה. והכי פירוש סדר המקרלות כך הוא וכתב ומחה והשקה והניף (א) המנחה והקריב דהיינו הגשה וקמץ והקטיר ואחר ישקה את המים והדר תו כתיב השקאה שלישית והשקה את המים והיתה אם נטמאה וה״פ והשקה את האשה דכתי׳ קודם הקטרת מנחה מה תלמוד לומר והלא כבר נאמר אחר הקטרת מנחה והשקה את המים וההוא ודאי דוקא הוא ואין הראשון דוקא דמדכתי׳ ואחר ישקה את האשה ש״מ השקאה אחר הקטרה ומה ת״ל והשקה אחר המחיקה ללמדך שאם נמחקה המגילה ואמרה איני שותה ולא הודת לומר דטמאה היא מערערין אותה כלומר פותחין את פיה שלא בטובתה ושופכין לתוכה מים ואפי׳ נמחקה המגלה קודם הקטרה דשלא כדין עשו הכהנים דכיון שאינה שותה עד לאחר הקטרה דכל מה שיש להם לאחר המחיקה מאחרין שמא תודה ואפי׳ הכי כי נמחקה שלא כדין אין שומעין לה לומר איני שותה אלא או שותה או תודה ולכך כתיב והשקה לאחר המחיקה לומר שהמחיקה גורמת לה שתשתה ר׳ שמעון אומר ואחר ישקה מה ת״ל והלא כבר נאמר והשקה לא פליג אדר׳ עקיבא אלא מר דריש האי קרא ומר דריש האי קרא והכי אמרי׳ לקמן בשמעתין דתרוייהו סבירא להו מקריב את המנחה ואחר כך משקה אבל איכא ביניייהו דר׳ עקיבא לית ליה אם השקה ואחר כך הקריב את המנחה כשרה ור׳ שמעון אית ליה דכשרה ע״כ ל״ה. וק׳ לפ״ה חדא שמגיה הספרים דבכל הספרים כתיב בתרא וקמא ועוד ק׳ אמאי קאמר והלא כבר נאמר והשקה הוה ליה למימר הלא כבר נאמר ואחר כך ישקה דהיינו קרא דלאחר הקטרה. וע״ק למה דאיכא בין ר׳ עקיבא לר׳ [שמעון] (ישמעאל) דר׳ עקיבא לית ליה השקה ואח״כ הקריב המנחה כשרה הילכך והשקה קמא דריש לעיל למשקה בעל כרחה ואע״ג דלא כדין אימחוק ואחר כך ישקה לרישומו ניכר והשקה בתרא לגופו. וא״כ ק׳ [כיון] דר׳ עקיבא לא דריש ליה להאי קרא דר׳ (ישמעאל) [שמעון] אמאי לא מפרש תלמודא היכי דריש ליה ר׳ עקיבא לקרא. לכ״נ לר״ת שאין לומחות ג״ה והשקה בתרא מה ת״ל והלא כבר נאמר והשקה אם נמחקה מגלה אדר׳ (ישמעאל) [שמעון] וקאמר דמשקה ואח״כ מקריב ולכך לא הוצרך כלל לפרש קראי אליבא דר׳ עקיבא דלגמרי סבירא ליה כרבנן דמשמע הכי לקמן דוהשקה קמא לגופיה לומר דמשקה ואח״כ מקריב מנחתה והא דאמר׳ לקמן דר׳ עקיבא סבירא ליה דמקריב ואח״כ משקה נ״ל דתרי תנאי ואליבא דר׳ עקיבא כדאמרי׳ לקמן דפרי׳ דר׳ עקיבא אדר׳ עקיבא. ג׳ דברים מעכבין עד שלא קרב הקומץ לאו דוקא נקט עיכובא דעד שלא קרב את הקומץ דהא ר׳ (ישמעאל) [שמעון] גופיה אית ליה דמשקה ואח״כ מקריב כשרה אלא אגב אחרים נקטיה. לא נצרכה לשרישומו ניכר. פי׳ לא נצרכה לומר אלא שרישומן ניכר. וא״ת מקרא דכתיב ומחה נפקא לן דמשמע דבעי׳ שאין רישומן ניכר. וי״ל דמקרא דומחה לא ידעי׳ אלא דצריך שיהא הדיו יכול למחות ומ״מ (ב) שלא ימחוהו כיון דראוי למחות קמ״ל האי קרא שצריך למחות לגמרי. במאי קמיפלגי אמתני׳ קאי ובברייתא נקט ברישא לאשמועי׳ מהיכא יליף ר׳ שמעון טעמיה וקבעי היכי דרשי׳ השתא דרבנן היכי דרשי׳ להו להאי קרא ור״ש היכי דריש להו לכולהו. ל״ה. והלא בדוקה ועומדת דכיון דאמרה איני שותה מודה

(א) ומ״מ אינו ראוי שצריך למחות כ״כ שלא יהא רישומו ניכר קמ״ל.

(ב) לעיל ח:, (ג) [ר״ה ה. וש״נ], (ג) [לקמן כ.], (ד) [תוספתא פ״ב], (ה) [לקמן כ:], (ו) גי׳ רש״ל, (ז) לא שתשתה מיד אחר הסתיקה אלא הא כו׳. מהרש״ל, (ח) רש״ל, (ט) ל״ל קודם ד״ה ור״י. מהרש״ל, (י) והשקה קמייתא לגופו ול״ל שבברייתא כו׳ בעל הגמ׳ הוא שהשקה בתרא כו׳. מהרש״ל,

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה ה״ג וכו׳ והניף את המנחה: (ב) ד״ה אחר כל וכו׳ וכמיהה ומחיקה וקמיצה והקטרה מגיד כל״ל: (ג) ד״ה רבנן סברי וכו׳ למעלה וקאמר דאם לא כל״ל ומיבעי רבנן נמחק: (ד) ד״ה והשקה בתרא וכו׳ דאיכא בין ר״ע לר״ש כל״ל:

גליון הש״ם

רש״י ד״ה ר״ש אומר וכו׳ והכי אמר לקמן בשמעתין. ד׳ כ ע״ב:

תוס׳ שאנץ (המשך)

דריש ליה ר׳ עקיבא לקרא. לכ״נ לר״ת שאין לומחות ג״ה והשקה בתרא מה ת״ל והלא כבר נאמר והשקה אם נמחקה מגלה מה ת״ל דריש שומעין לה לומר איני שותה אלא או תודה ולכך נאמר והשקה אחר המחיקה ללמדך שאם נמחקה המגילה ואמרה איני שותה ולא הודת לומר דטמאה היא מערערין אותה כלומר פותחין את פיה שלא בטובתה ושופכין לתוכה מים ואפי׳ נמחקה המגלה קודם הקטרה דשלא כדין עשו הכהנים דכיון שאינה שותה עד לאחר הקטרה דכל מה שיש להם לאחר המחיקה מאחרין שמא תודה ואפי׳ הכי כי נמחקה שלא כדין אין שומעין לה לומר איני שותה אלא או שותה או תודה ולכך כתיב והשקה לאחר המחיקה לומר שהמחיקה גורמת לה שתשתה ר׳ שמעון אומר ואחר ישקה מה ת״ל והלא כבר נאמר והשקה לא פליג אדר׳ עקיבא אלא מר דריש האי קרא ומר דריש האי קרא והכי אמרי׳ לקמן בשמעתין דתרוייהו סבירא להו מקריב את המנחה ואחר כך משקה אבל איכא ביניייהו דר׳ עקיבא לית ליה אם השקה ואחר כך הקריב את המנחה כשרה ור׳ שמעון אית ליה דכשרה ע״כ ל״ה. וק׳ לפ״ה חדא שמגיה הספרים דבכל הספרים כתיב בתרא וקמא ועוד ק׳ אמאי קאמר והלא כבר נאמר והשקה הוה ליה למימר הלא כבר נאמר ואחר כך ישקה דהיינו קרא דלאחר הקטרה. וע״ק למה דאיכא בין ר׳ עקיבא לר׳ [שמעון] (ישמעאל) דר׳ עקיבא לית ליה השקה ואח״כ הקריב המנחה כשרה הילכך והשקה קמא דריש לעיל למשקה בעל כרחה ואע״ג דלא כדין אימחוק ואחר כך ישקה לרישומו ניכר והשקה בתרא לגופו. וא״כ ק׳ [כיון] דר׳ עקיבא לא דריש ליה להאי קרא דר׳ (ישמעאל) [שמעון] אמאי לא מפרש תלמודא היכי

מוסף רש״י

כדי נסבה. מידי דלא לישעריך למתניה ומגייה בכדי (קדושין ה:).

תוספות שאנץ

אלא תעמוד. ה״ג ת״ר והשקה מה ת״ל ול״ג בתרא בדישא וקמא בסיפא שאין זה לשון ברייתא. ועוד בספרי תני לה להך ברייתא. ומפיק להאי דרשא מוהשקה קמא ל״ה. וה״פ והשקה מה ת״ל סדר המקראות כך הוא ומחה והשקה והניף את המנחה והקריב דהיינו הגשה וקמץ והקטיר ואחר ישקה את המים ואח״כ כתיב השקאה שלישית והשקה את המים והיתה אם נטמאה וה״פ והשקה את האשה דכתי׳ קודם הקטרת מנחה מה תלמוד לומר והלא כבר נאמר אחר הקטרת מנחה והשקה את המים וההוא ודאי דוקא הוא ואין הראשון דוקא דמדכתי׳ ואחר ישקה את האשה ש״מ השקאה אחר הקטרה ומה ת״ל והשקה אחר המחיקה ללמדך שאם נמחקה המגילה ואמרה איני שותה ולא הודת לומר דטמאה היא מערערין אותה כלומר פותחין את פיה שלא בטובתה ושופכין לתוכה מים ואפי׳ נמחקה המגלה קודם הקטרה דשלא כדין עשו הכהנים דכיון שאינה שותה עד לאחר הקטרה דכל מה שיש להם לאחר המחיקה מאחרין שמא תודה ואפי׳ הכי כי נמחקה שלא כדין אין שומעין לה לומר איני שותה אלא או שותה או תודה ולכך כתיב והשקה לאחר המחיקה לאחר המחיקה לומר שהמחיקה גורמת לה שתשתה ר׳ שמעון אומר ואחר ישקה מה ת״ל והלא כבר נאמר והשקה לא פליג אדר׳ עקיבא אלא מר דריש האי קרא ומר דריש האי קרא והכי אמרי׳ לקמן בשמעתין דתרוייהו סבירא להו מקריב את המנחה ואחר כך משקה אבל איכא ביניייהו דר׳ עקיבא לית ליה אם השקה ואחר כך הקריב את המנחה כשרה ור׳ שמעון אית ליה דכשרה ע״כ ל״ה. וק׳ לפ״ה חדא שמגיה הספרים דבכל הספרים כתיב בתרא וקמא ועוד ק׳ אמאי קאמר והלא כבר נאמר והשקה הוה ליה למימר הלא כבר נאמר ואחר כך ישקה דהיינו קרא דלאחר הקטרה. וע״ק למה דאיכא בין ר׳ עקיבא לר׳ [שמעון] (ישמעאל) דר׳ עקיבא לית ליה השקה ואח״כ הקריב המנחה כשרה הילכך והשקה קמא דריש לעיל למשקה בעל כרחה ואע״ג דלא כדין אימחוק ואחר כך ישקה לרישומו ניכר והשקה בתרא לגופו. וא״כ ק׳ [כיון] דר׳ עקיבא לא דריש ליה להאי קרא דר׳ (ישמעאל) [שמעון] אמאי לא מפרש תלמודא היכי